

Zij zaten bij Marco van Basten in de klas

EEN BLOEDFANATIEKE DEUGNIET

Dominicusschool

Gerard Nillesen

Yvonne Terstappen

Bruno Klabbers

Marco van den Bosch

Robert-Jan Jongerius

Dionne Suters

Pim Vermeeren

De man die we bij interlands altijd met z'n pokerface aan de zijlijn zien staan (tegen Zwitserland op 22 augustus weer) zat ooit gewoon op een lagere school. Zes klasgenoten en een leraar herinneren zich Marco van Basten als een iel ventje, dat slecht tegen zijn verlies kon.

TEKST JOAN MAKENBACH FOTO'S PIM RAS

'Hij huilde de hele busreis terug'

Naam: Gerard Nillesen (57)

Toen (1970-'76): leraar van de zesde klas van de Utrechtse Dominicusschool

Nu: docent Nederlands aan het Cals College

"Ach, wat een heerlijk tijd, die schooljaren met Marco! Ik was zelf nog zo'n jonge hond. Voelde me als zijn grote broer. Amper 21 was ik toen ik, net van

de kweekschool, op het Dominicus terecht kwam. Vanwege mijn affiniteit met sport mocht ik het beroemde Paaschoolvoetbaltoernooi in de regio organiseren. Dat deed ik met liefde. Het liefst had ik namelijk de sportacademie gevolgd, maar ik kwam vanwege een slecht oog niet door de keuring. In 1972 had ik de zesde klas en attendeerden kinderen me op ene Marco uit de tweede. Ik moest hem bij ons voetbalteam halen. Toen ik hem bezig zag begreep ik waarom. Een balkunstenaar! Adembenemend wat dat kleine jochie aan bewegingstechnieken in huis had. ▶

EEN BLOEDFANATIEKE DEUGNIET

Hij nam in zijn uppie de bal vanaf de middenstip mee, jongleerde als een aap en scoorde. Maar ja, het was wel een iel ventje. Een spillebeen. Ik durfde het niet aan hem op te stellen. Straks zou hij een schop krijgen van zo'n potige zesdeklasser en had ik boze ouders op de stoep. Niet wetende dat zijn vader Joop van Basten was, die zelf gevoetbald had en bikkelhard was voor zijn zoon. Als Marco huilde vanwege een blessure, moest hij zo terug het veld in. Met supertalent Marco in ons team kwamen we ver. Denk aan uitslagen als 17-3. Je durfde er haast niet mee thuis te komen. In mei 1974 werden we kampioen van Utrecht en mochten we deelnemen aan het prestigieuze 4-steden-toernooi. We streden tegen de beste scholen uit Den Haag, Amsterdam en Rotterdam. Onze kwartfinale vergeet ik nooit meer. Het veld was gortdroog. Ik stond achter het doel. Het ging geweldig. Halverwege de tweede helft was het 1-1, maar ik róók de overwinning. Op een gegeven moment roept Marco: *Meneer, ik heb buikkrimp!* Hij stond gebogen van de pijn en kon niet meer lopen. Dus ik zeg: *Jij bent toch behendig en snel, ga jij maar in de goal. En wat je pakt, dat pak je.* Net voor het einde – ik zie het voor me als de dag van gister – komt er een hoge bal aan. Hij stuitert in een kuiltje en met een aparte zwieper dwarrelt ie zo over de kleine Marco heen, het doel in. Verloren we met 2-1. Uitgeschakeld. Nou, hij was ontroostbaar! De hele busreis terug aan één stuk door huilen. En wat ik ook zei, *Jongen, dankzij jou zijn we überhaupt zo ver gekomen*, het hielp niks. Hij had net op het verkeerde moment buikkrimp gekregen. Een paar jaar geleden vond ik op zolder de trofee van dat bewuste toernooi. Ik ben die op een avond onaangekondigd bij Marco langs gaan brengen. Ik reed naar Badhoevedorp en vroeg daar aan een voorbijganger of hij misschien wist waar Marco woonde. Met een auto vol kinderen reed ik erheen. Mijn dochter, een enorme Ajax-fan, had voor deze speciale gelegenheid wat vriendjes

opgetrommeld. Ik belde aan, zijn zoon-tje deed open. Ik vroeg hem of zijn papa thuis was, omdat ik iets kwam brengen van twintig jaar geleden. Marco nodigde me spontaan uit voor een drankje. De zes kinderen in de auto mochten ook binnenkomen en kregen allemaal een glaasje cola. Marco zei blij te zijn met de trofee. Hij zou die aan zijn vader geven voor in het museum. Uiteindelijk kregen we allemaal een gesigeneerde poster van hem. Het was een onvergetelijke ervaring.”

'We ruilden van vriendinnetje'
Naam: Marco van den Bosch (42)
Toen: sportvriend
Nu: Channel Strategy Director, getrouwd, zoon (13), zoon (10) en dochter (6)

”Met Marco was het altijd hoe meer en hoe gekker, hoe beter. Vooral op het gebied van sport. Fysiek deden we niet voor elkaar onder, maar voetballend was hij veruit de betere. We waren beste vrienden. Speelden samen in de D1 van U.V.V., doorliepen dezelfde basisschool en gingen allebei naar het Niels Stenssoncollege. Buiten voetbal deelden Marco en ik een passies voor tafeltennissen en schoonspringen. We zaten in een schoonspringklas in zwembad Den Hommel. Daarmee maakten we indruk op de meiden! We daagden elkaar uit. Als bij de één een salto lukte, oefende de ander net zo lang tot hij die sprong dubbel kon. En dan moest ie natuurlijk weer driedubbel. We hebben redelijke klappen gemaakt op dat water. In het weekend speelden we samen tafeltenniscompetitie en doordeweeks probeerden we elkaar daarin te verslaan. Wederom bloedfanatiek. Per ongeluk werd ik kampioen van Utrecht. Daardoor had ik zo de smaak te pakken, dat ik de brui gaf aan het voetbal. Marco's vader was het daar niet mee eens. Ik kwam vaak bij hen over de vloer.

Dat vele sporten heeft mij nog een tweetal schooljaren gekost, maar uiteindelijk hebben we allebei de havo gehaald. Na school ben ik helikoptervlieger geworden bij de luchtmacht en heb ik een jaar in Amerika gewoond. Marco en ik verloren elkaar uit het oog, maar, dat moet je Marco nageven, hij respecteert zijn oude vriendenkring. Toen hij trouwde, stuurde hij mij een uitnodiging. Dat waardeerde ik enorm. En we zien we elkaar soms nog. Behalve voor een zeer gelukkige jeugd ben ik hem ook dankbaar voor mijn vrouw Astrid. Marco had op de havo namelijk eerst een beetje verkering met haar. Na een paar weken hebben we geruild en nu ben ik al 21 jaar met deze ontzettend leuke vrouw getrouwd. Het grappige was dat Marco al na een paar dagen voorspelde dat ik met haar zou trouwen. Ik heb haar dus mede aan hem te danken!”

'Ik had z'n vrouw kunnen zijn'
Naam: Dionne Verheul-Suters (42)
Toen: zijn vaste vriendinnetje
Nu: verkoopster bij de HEMA, getrouwd, zoons van 11 en 14

”Marco en ik waren op elkaar, zoals je dat noemde. We zaten al vanaf de eerste samen in de klas. We waren een stelletje. Verder dan een kusje op de wang of hand in hand tikkertje in de pauze ging het niet. We waren best verlegen. Maar ik vond het wel heel leuk dat Marco, de populairste jongen van school, op mij was. Hij had humor en bovenal kon en durfde Marco alles. In het zwembad dook hij zo van de tienmeterplank af. Zonder te verblijken of

verblozen. Ook kon hij goed leren. Toch was hij absoluut geen opschepper. Als zijn vriendinnetje mocht ik ook op zijn verjaardag komen en hij op de mijne. Marco is op 31 oktober jarig, ik op 5 november. Toen ik voor het eerst bij hem thuiskwam, streek zijn vader door mijn haar en zei: *Zo, dus jij bent Dionne.* Ik kleurde helemaal rood. Meestal gingen we op verjaardagspartijtjes zwemmen Den Hommel. Daarvoor moest er wel altijd gevoetbald worden. Ik weet dat er een keer een wedstrijd was tussen jongens en meisjes. Wij hadden natuurlijk geen schijn van kans, dus zei Marco *Dan ga ik wel bij de meiden.*

'Marco en ik waren op elkaar, maar verder dan hand in hand tikkertje in de pauze ging het niet'

Maar dat was geen optie. De jongens weigerden, omdat ze zonder Marco zouden verliezen. In de zesde gingen we op kamp naar Oldebroek. We zaten op een katholieke school, dus sliepen de jongens keurig beneden en de meiden boven. Maar wij hadden afgesproken dat ze 's avonds bij ons langs zouden komen. Omdat we bleven keten, kwam er een leidster boos naar boven. Net op het moment dat ze foeterde dat we nu eindelijk moesten gaan slapen en niet wilde zien dat er jongens bij ons op de kamer kwamen, ging de deur open. En daar stonden de boefjes, met Marco voorop! Dat leiderschap zat er al vroeg in. Na mijn lagerschoolperiode ben ik Marco uit het oog verloren. Wel zijn we nog even burens geweest. Aan het eind van de zesde klas verhuisde Marco naar de Johan Wagenaarkade en toevallig ging ik daar op mijn 18de met mijn ouders wonen. Maar in die tijd heb ik hem nooit meer gezien of gesproken. Hij brak door bij Ajax en werd een ster.

Mijn moeder zag zijn vader weleens wandelen, maar sprak hem niet aan. Je stapt toch niet zo maar op zo'n man af? Net als bij Marco. Die jongen wordt al zo belaagd. Als ik Marco nu toevallig tegen zou komen, zou ik wel even een praatje maken. Gewoon om te vertellen hoe trots ik op hem ben. Ik zeg weleens voor de gein dat ik de vrouw van Marco van Basten had kunnen zijn. Of ik dat jammer vind? Nou nee, ik ben gelukkig getrouwd en het was bij ons kalverliefde. Ik geef eigenlijk helemaal niets om voetbal. Toch kijk ik meestal wel als het Nederlands elftal speelt. Ik knip artikelen uit bladen waar hij in staat en vind het leuk om hem op tv te zien. Hij heeft nog precies hetzelfde ondeugende lachje als vroeger.”

'Jij wordt de tweede Johan Cruijff, voorspelde ik hem'
Naam: Bruno Klabbers (41)
Toen: jeugdvriend
Nu: senior backoffice medewerker, getrouwd, dochter van 13, zoon van 11

”Of Marco het zich nog herinnert, dat vraag ik me af. Maar ik kan nog heel goed het moment terughalen waarop ik tegen hem riep dat hij een tweede Johan Cruijff zou worden. We waren jochies van 10 en hadden net samen gevoetbald op het veldje aan Cervanteslaan (nu Sportpark Marco van Basten). Ik kon best een balletje trappen, maar Marco had mij zojuist alle hoeken van het veld laten zien. Ik was vol bewondering. Elke keer als ik hem nu zie, denk ik terug aan dat ene partijtje en mijn woorden na afloop. Marco moedigde me aan ook voor U.V.V. te komen spelen. Ik heb het een paar jaar gedaan en ben daarna gestopt. Achteraf misschien stom, want je ziet aan Marco waar dat toe kan leiden! Maar er gaapte toen al een groot gat tussen ons. Ik was een gemiddelde spe-

ler en hij zat in de hoogste teams. Toen we al van school af waren, kwam Marco een keer op de fiets langs. Hij vertelde dat hij op proef naar FC Utrecht zou gaan. Dat vond ik al geweldig, niet wetende dat hij later zou uitgroeien tot een wereldster. Toen Marco bij Ajax debuteerde zat ik met kippenvel te kijken. Grandioos dat mijn jeugdvriend dat voor elkaar had gekregen. Marco was ook typisch zo'n jongen die altijd balde. Zelfs als het stormde of goot, bleef hij tegen het muurtje aan het Herderplein trappen. Mijn vader had indertijd een schoenwinkel aan dat plein en Marco kwam regelmatig nieuwe regenlaarzen bij hem in de zaak kopen. Zijn oude waren dan tot op de draad versleten van het voetballen. Ik heb diep respect voor Marco. Het is in zijn een echte persoonlijkheid. Hij laat zich niet gek maken. Wars van sterallures. Ik ben hem een keer tegengekomen bij het stappen in Hilversum. Marco speelde toen voor Ajax en ik keek tegen hem op. Maar hij wilde niet over werk praten, maar horen hoe het met mij ging. Die verering hoefde van hem helemaal niet.”

'Ik liep hem eruit en kreeg er nog een medaille voor ook'
Naam: Pim Vermeeren (42)
Toen: toneelspeler van de klas
Nu: ICT-beheerder, getrouwd, zoons van 11 en 8

”Dat ik Marco versloeg bij het hardlopen is mijn beroemdste kroegverhaal. Ik heb Marco van Basten eruit gelopen en kreeg er nog een medaille voor ook doet het lekker na een paar biertjes. Ook al hebben we het over 1976 en een wedstrijdje 20 meter rennen tijdens gymles. Maar toch, vooraf had iedereen ►

EEN BLOEDFANATIEKE DEUGNIET

Marco als winnaar aangewezen. Hij won immers altijd alles en had een atletisch figuur. Nadat iedereen was afgevallen en wij tweeën overbleven, haalde ik nipt de zege. Ik pakte hem op de eerste meters, mijn specialiteit. Marco was toen al van buitengewone klasse. In de pauzes zag je hem niet zonder tennis-, voet- of rubber bal. Marco kon er alles mee. Wij voetbalden mee of speelden softbal. Hoeveel ruiten er niet zijn gesneuveld! We waren niet superdik bevriend, maar we zijn wel eens bij elkaar thuis geweest. En ik ben eens meegegaan om te kijken toen hij moest voetballen bij U.V.V. Ik mocht

'Als ik Marco op tv zie, krijg ik acuut pijn in mijn knie'

zelf niet op voetballen van mijn vader. Van al dat schoppen en slaan zou ik maar geblesseerd raken. Nu voetbal ik alweer ruim vijftien jaar, ooit ook begonnen bij U.V.V. en nu rechterspits bij Rivierwijkers 4. Vaak reden we op school paardje op elkaars rug om elkaar ervan af te trekken. Marco en ik hoorden allebei tot de kleinsten en lichtsten, dus we waren geliefde ruiters. Hij pakte je altijd heel stevig vast. Marco vond dat ik goed kon toneelspelen. Dat klopte wel. Ik was redelijk ad rem en deed graag mee aan de toneelstukjes bij juffrouw Brouwer in de klas. Ook omdat ik dan vrijstelling kreeg voor een spreekbeurt. Ik vind het bijzonder bij Marco in de klas te hebben gezeten, ook al is dat niet mijn eigen verdienste. Ik weet nog heel goed het moment waarop hij voor Cruijff in het veld kwam bij Ajax en zijn debuut maakte. Toch niet dezelfde Marco van Basten als die ik kende? Ongelofelijk. Later groeide hij uit tot wereldspits en mythisch figuur. Dat is hij lang gebleven. Nu is hij meer in de publiciteit en krijgt hij meer kritiek. Maar bij mij heeft hij heel veel krediet."

'Marco was niet thuis te brengen'

Naam: Robert-Jan Jongerius (42)

Toen: speelkameraad

Nu: ondernemer exploitatie speelautomaten, getrouwd, zoon van I2 en dochter van I0

"Marco was echt een ondeugend jochie. Ik ken hem vanaf de kleuterschool. Op mijn verjaardag haalde hij met een onschuldig gezicht streken uit. Ouders

brachten ons als 6-jarigen na partijtjes altijd naar huis. Maar Marco was niet thuis te brengen. Hij loog steeds waar hij woonde! *Hier meneer, de tweede links. Oh, nee toch niet. Om de hoek dan.* Mijn vader blééf rondjes rijden, terwijl we hemelsbreed 200 meter van elkaar af woonden.

Ook in de tweede klas was het een deugniet. Zo bleef hij een keer op dinsdagmiddag weg, om doodleuk te verkondigen dat hij zich in de dag had vergist. Op woensdagmiddag waren we immers altijd vrij. Dat excuus werd aangevaard. Geen gevolgen. Dat leek mij ook wel wat. De week erop besloten we samen het te herhalen. Naïef zoals je dan bent. Maar de dag erna vielen wij door de mand en mochten we diezelfde middag nablijven om de verloren tijd in te halen.

Marco en ik speelden regelmatig samen, maar weinig bij elkaar thuis. Ik ben ooit één keer in dat beroemde jongenskamertje geweest en daar hingen toen al veel medailles. Ook krantenknipsels over wat zijn vader gepresteerd had bij DOS. Maar wij waren echte buitenkinderen. We hebben ons op dezelfde avond aangemeld bij de voetbalvereniging U.V.V.. Ik bleef in hetzelfde team steken, maar hij ging al snel met sprongen hogerop.

Na school ben ik hem eigenlijk nooit meer tegengekomen. Ik ben ook geen voetbalfanaat. Als hij op tv is, blijf ik

iets langer hangen, dat wel. Toch jammer dat je Marco nooit in een amusementsprogramma ziet. Ik ken hem als iemand die altijd lachte. Het verbaast me dat hij nu zo serieus is."

'Door hem moest ik drie operaties ondergaan'

Naam: Yvonne Van Rietschoten-Terstappen

Toen: een beetje op de achtergrond in de klas

Nu: longfunctieassistente, getrouwd twee geadopteerde kindjes, een zoon van II en dochter van 7

"Als ik Marco op tv zie, krijg ik acuut pijn in mijn knie. Dat klinkt misschien vreemd, maar dat heeft te maken met een felle wedstrijd hoogspringen tussen

ons. Het was tijdens de gymles in de zesde. Marco en ik bleven over. De leraar besliste dat we allebei winnaar waren, de strijd was over. Maar dat ging er bij de gedreven Marco niet in. En ook ik wilde heel graag van hem winnen! Ik had zo'n zelfde fanatieke inborst. Ik was erg sportief en in die tijd een hartstochtelijk tennisster. Dus wij gingen toch verder met onze wedstrijd. Marco neemt een aanloop en springt keurig over de lat. Ik doe hetzelfde, maar kom vervelend ten val, verdraai mijn knie en zit vervolgens zes weken met mijn been in het gips! Later bleek dat mijn meniscus was gescheurd. Ik ben er drie keer aan geopereerd. Elke keer als ik Marco van Basten op tv zie voel ik mee met zijn enkelblessure, maar denk ik ook: ja, maar mijn slechte knie was ook een beetje jouw schuld..." ■